

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Brigity Chrastilové, JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **O. B.**, zastoupen JUDr. Drahomírou Janebovou Kubisovou, advokátkou, se sídlem Blahoslavova 186/II, Mladá Boleslav, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2007, č. j. OAM - 10 - 256/LE - BE01 - BE07 - 2007, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 28. 8. 2007, č. j. 48 Az 21/2007 - 18,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna ustanovené zástupkyně, advokátky JUDr. Drahomíry Janebové Kubisové, **se určuje** částkou 2856 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí včasnou kasační stížností proti shora označenému rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2007, č. j. OAM - 10/256/LE - BE01 - BE07 - 2007. Tím žalovaný zamítl stěžovatelu žádost o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění účinném ke dni rozhodování žalovaného (dále jen „zákon o azylu“).

V odůvodnění kasační stížnosti doplněném prostřednictvím ustanovené zástupkyně stěžovatel tvrdí, že v jeho případě jsou splněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, ať již ve formě azylu nebo doplňkové ochrany. Má za to, že rozhodující orgány dosud nesprávně hodnotily jeho situaci. Odkazuje na informace, které poskytl v průběhu správního řízení a dodává, že se bez vlastního zavinění nachází v situaci, která mu znemožňuje návrat do vlasti. Jedná se zejména o oprávněnou obavu z následků, které by jej postihly při návratu do země, neboť tam nemá vůbec žádné zázemí, rodiče ani příbuzné. Nemá ani dostatek zkušeností, aby byl schopen se o sebe postarat ani v „normálních“ podmínkách, o to větší riziko mu pak hrozí v případě do značně společensky a ekonomicky nestabilního Mongolska. Rozhodující orgány tak nezhodnotily důkazy objektivně a došly k nesprávným právním závěrům, a to především pokud jde o naplnění podmínek pro udělení humanitárního azylu. Tuto možnost žalovaný

dle stěžovatelova názoru při svém rozhodování nezohlednil. Stěžovatel proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozhodnutí Krajského soudu v Praze zrušil z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popřel její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí tak i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Odlišný právní názor stěžovatele na posouzení důvodů jeho žádosti nezakládá důvod ke zrušení správního rozhodnutí. Rovněž poukázal na skutečnost, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Žalovaný proto kasační stížnost považuje za nepřijatelnou a navrhuje její odmítnutí podle § 104a s. ř. s.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud především zjistil, že stěžovatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 21. 6. 2007, a to poté, co mu bylo předáno rozhodnutí o správním vyhoštění z území České republiky. Svou žádost stěžovatel odůvodnil tím, že po smrti rodičů a ukončení školy nenašel uplatnění v oboru, pracoval pouze příležitostně, což na obživu nestačilo. Svou vlast opustil ve snaze naučit se jazyk a získat práci ve svém oboru. Před odchodem z Mongolska se snažil hledat práci též v Ulánbátaru, což však bylo ještě těžší. Ve vlasti stěžovatel neměl žádné problémy se státními orgány, svůj návrat tam si však neumí představit, neboť by neměl bydlení ani práci.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu ke krajskému soudu, v níž nesouhlasil s aplikací § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu na jeho žádost, přičemž toliko tvrdil, že žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti, a v rozsahu který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Pokud by byl nucen k návratu do Mongolska, stal by se z něho duševně zlomený člověk bez prostředků, neboť v zemi nebude moci důstojně žít.

Krajský soud se v odůvodnění svého rozsudku ztotožnil s právním názorem žalovaného a k jediné konkrétní žalobní námitce konstatoval, že žalovaný vzal podklad svého rozhodnutí skutečnosti stěžovatelem uvedené v žádosti o udělení mezinárodní ochrany a při pohovoru. O skutkovém stavu přitom nevyvstaly jakékoli pochybnosti, pročež nebylo povinností žalovaného provádět další dokazování.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatel uplatnil kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Kasační stížnost je s výjimkou níže uvedenou přípustná.

Nepřípustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud shledal stěžovatelovu námitku nezohlednění důvodů pro udělení humanitárního azylu, neboť tato nebyla uplatněna v žalobě ke krajskému soudu, ač v žalobním řízení uplatněna být mohla.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006,

č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

- 1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*
- 2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
- 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.
- 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.*

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

- a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
- b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Nejvyšší správní soud již mnohokrát konstatoval, že správní orgán má povinnost zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené. V opačném případě žádost jako zjevně nedůvodnou podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) téhož zákona zamítne. Povinnost zjistit skutečný stav věci má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl (k tomu srov. zejména rozsudek publikovaný pod č. 181/2004 Sb. NSS).

Rovněž k podstatě stěžovatelovy přípustné námitky se Nejvyšší správní soud opakovaně vyslovil, přičemž například již v rozsudku ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003 - 43 konstatoval: V žádosti o udělení azylu opakovaně uváděné ekonomické důvody (nedostatek finančních prostředků, nemožnost sehnat práci) a skutečnost, že politický režim v jeho domovském státě neumožnil žadateli jeho politický rozvoj, nezakládají samy o sobě odůvodněný strach z pronásledování pro zastávání určitých politických názorů ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb.; tyto důvody nelze kvalifikovat ani jako politické přesvědčení, a to zejména tehdy, jestliže žadatel nebyl nikdy členem politické organizace a ani jinak se politicky neangažoval.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti a krajský soud se prima facie v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut. Stěžovateli byla pro řízení o kasační stížnosti usnesením Krajského soudu v Praze č. j. 48 Az 21/2007 - 35 ze dne 10. 10. 2007 ustanovena zástupkyní advokátka JUDr. Drahomíra Janebová Kubisová. Nejvyšší správní soud zástupkyni přiznal podle § 35 odst. 8 s. ř. s. odměnu ve výši 1x 2100 Kč za úkon právní služby spočívající v sepsání doplnění kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a dále náhradu hotových výdajů ve výši paušální částky 300 Kč za jeden úkon podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky, celkem 2400 Kč. Odměnu za převzetí a přípravu zastoupení soud zástupkyni nepřiznal, neboť zástupkyně ani netvrdí, že by proběhla porada s klientem ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu. Protože ustanovená advokátka je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se uvedená částka o částku odpovídající dani, kterou je zástupkyně povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, tj. o 456 Kč. Ustanovené zástupkyni se přiznávají náhrady nákladů v celkové výši 2856 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. ledna 2008

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu